

JØRGEN MADSEN

Jørgen Madsen er tidligere landsholdstræner i brydning med medaljer på CV'et. Nu er han bosat i Plejeboligerne Næshøj, hvor han bryder med noget langt mere alvorligt i form af Parkinson.

NU ER DET PARKINSON HAN KÆMPER MOD

Tekst og Foto af Kristoffer Øxenholt fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Ringeklokkens bjælden skærer igennem stilheden på Lokalcenter Næshøj, og Jørgen råber, at døren er åben. Et afdæmpet fjernsyn kaster skarpe blå og gule farver ud i stuen. Et sportsstævne med unge, rørige mennesker er i TV. Jørgen på 73 giver et fast håndtryk, og synker så tilbage i en knirkende lænestol med sort fodskammel. Jørgen er en tæt mand med kraftige hænder og mørke øjenbryn. Stuen prydes med porcelænsfigurer fra Bing & Grøndahl, tegninger fra børnebørnene og fotografier af familien.

"Min fritidsinteresse i dag, det er sgu fjernsynet og det er fordi, jeg har fem-seks sportskanaler," siger han. Underarmene vidner om en fortid som brydetræner på nationalt plan, sølvmedaljer til landsmesterskaberne og en dagligdag på plejehjemmet, der ikke kun går med kaffe og kage, men to timer i vægtløftesalen flere gange om ugen.

Det kan virke underligt, at han bor her. Med sine 73 år er han en unghane i forhold til mange andre beboere.

"Jeg er 73, ikke? Det giver sådan lidt mere liv," smiler han.

Men på hans sofa ligger en stok. Ved siden af står rollatoren. Hvis man læser den tykke mappe, der beskriver de 30 forskellige piller Jørgen skal have hver dag, finder man ud af, at han har Parkinson.

HELVEDETS SYGDOM

Parkinson er ikke en sygdom i traditionel forstand. Det kan beskrives som en lang række af sygdomme, der gradvist angriber hjernen, og cirka 7300 danskere lider af sygdommen. De tidligste symptomer er ofte gangbesvær, arme der ikke svinger med, når man går, en rastløs hånd der dirrer, og andre motoriske udfordringer. Symptomerne tiltager med årene.

"Sidste år kunne jeg løbe hjem i lejligheden, det kan jeg ikke længere," fortæller Jørgen, om den lejlighed hans kone, Lone, bor i et par hundrede meter væk fra lokalcenteret.

Det startede for henved seks år siden, da Jørgen ved et rutinecheck pludselig skulle igennem hele møllen. Lægen bemærkede, at armen ikke rigtig fulgtes med benene, og så kom alle undersøgelserne. Men Parkinson er ikke lige sådan at konstatere – du kan ikke bare tage en blodprøve og få endegyldigt svar. Derfor gik der lang tid, inden lægen var sikker på Jørgens sygdom.

"Hun sagde, at det er en helvedets sygdom," siger Jørgen, med hænderne foldet i skødet.

Medicineringen mod alle de følgesygdomme Jørgen slås med, løber op i 30-35 piller om dagen. Og omkostningerne ligger på over 30.000 kroner om året. Selvfølgelig for beboerne på plejehjemmet kan det se voldsomt ud:

"Når vi spiser og jeg tager pillerne, puha, de andre er ved at dø når de ser det!" siger han, og griner.

FORBEREDELSE HJÆLPER MED AFKLARING

Selvom alle pillerne, fysioterapeuten og vægtløftningen hjælper, så ved Jørgen, at ingen af tingene kan gøre noget mod selve sygdommen:

"Ingen af lægerne kan svare på, hvor lang tid jeg har igen," siger han. I medicinjournalen ligger en rød A4-side med ordene "SKAL IKKE GENOPLIVES". Det vidste Jørgen fra starten var det rigtige valg for ham:

"Da lægen spurgte, sagde jeg ja med det samme, uden at spørge min kone eller noget," griner han. Helt letsindig var beslutningen dog ikke, og Jørgen diskuterede det senere med sin kone, som var fuldstændig enig med ham. Det er ikke så meget døden, som frygten for de svære handicap, der kan komme, Jørgen gruer for.

"Hvis man har fået en hjerneblødning, så kan du se med det samme, at der er noget galt," siger han.

Da Jørgen fik konstateret Parkinson, begyndte han at forberede sig på et liv med sygdommen, og på et liv for hans kone uden ham selv. De solgte deres hus med en 1000 m² grund, hvor han gik og huggede brænde. Så købte de en lille lejlighed i nærheden af plejehjemmet og investerede pengene, så Lone kunne leve økonomisk forsvarligt efter Jørgen.

Processen med de praktiske afviklinger har hjulpet Jørgen med at indstille sig på et liv med sygdommen. At man med rolig hånd gradvist kan ordne nogle konkrete ting, gør at man hen ad vejen kan acceptere den diagnose, man har fået. Dødeligheden er noget Jørgen har haft tæt ind til kroppen:

"I 2000, der fik jeg tre blodpropper i løbet af et halvt år. Og bare i år er der fem af mine venner fra brydeklubben, der er gået herfra," siger han. Han rokker

hvileløst i stolen og kigger ud ad vinduet, læner sig forover og fifler med hænderne.

Nu hvor han føler sig tryk ved, at han ikke efterlader nogle løse ender, er det ikke så meget døden, men vejen dertil, der bekymrer ham:

”Det værste ville være en hjerneblødning. Hvis jeg en dag ligger og stirrer op i loftet otte timer om dagen, så har jeg sagt til min kone, at så skal jeg have en pille,” siger han gravalvorligt.

HJÆLPEPEDEL

Selvom kroppen kroger sammen og han bliver svimmel af at kigge op i loftet, prøver han at holde sig i gang. I årevis arbejdede han som møbelpolstrer, så nu sysler han med plejehjemmets stole nede i værkstedet:

”Men de må sgu ikke puffe til mig hele tiden, for jeg kan ikke så meget mere,” siger han. Der må indkaldes forstærkninger udefra, hvis polstringen haster, for Jørgen er gangbesværet og musklerne fungerer ikke som de gjorde, dengang han var bryder. Han går langsomt, og har brug for støtte.

Han kan godt mærke, at kroppen skranter, men selvom den gamle bryder har været aktiv hele livet, føler han, at han har fundet det rette sted at bo, og at beboerne er blevet til nye venner. Han nikker tilfreds og siger:

”Bliver man 70 år, er det i orden”

Jørgen Madsens stue prydes med porcelænsfigurer fra Bing & Grøndahl, tegninger fra børnebørnene og fotografier af familien. Fotograf Kristoffer Øxenholt.